

Recensie: Pulcinella *****

Kon. Elisabethzaal Antwerpen
zondag 18 oktober 2020

foto © Joris Bulckens & Antwerp Symphony Orchestra

Recensie:

Wat een feest is het telkens om Joris Van den Brande samen met Koen De Graeve op een podium te zien! In Pulcinella, een Kidconcert georganiseerd door Antwerp Symphony Orchestra is het niet anders. Heerlijk absurd, met visuele humor die de lachspieren van de kinderen prikkelt, (dubbelzinnige) taalvondsten die dan weer die van de volwassenen stimuleren, is deze productie. Combineer dat met een piekfijne lezing van fragmenten uit Pulcinella en Danses concertantes van Stravinsky en Le tombeau de Couperin van Ravel, laat het geheel trekken op warm water met vuile sokken in, op een bedje van kom, kruid af met wat aangebrande foute humor en je hebt een hoogstaand cultureel gerecht dat zowel de volwassenen als de allerjongsten – sommigen al in scouts- of chiro-outfit gehesen voor meteen na het concert, anderen op hun paasbest of casual gekleed wat aantoont dat er geen dress code meer geldt voor klassieke concerten en gelukkig maar, kunnen smaken.

Het zou een Mozartvoorstelling kunnen geweest zijn die Pulcinella. Mozart was namelijk gek op vermommingen en verkleedpartijtjes in zijn werken. Joris' tekst van Pulcinella bukt er gewoon van. Kort samengevat gaat het over een bediende Pulcinella die voor meneer Pantalone werkt en die al van kindsbeen verliefd is op Tarantelle 'mijn lekkere frikandelle (special)', een arm meisje uit Napoli. Pantalone ('Meneer Broek' of 'Broekmans') zijn hart en zijn bankrekening is gebroken door Isabelle. Hij zag zijn relatie op de klippen lopen, en is nu ook verliefd op Tarantelle geworden. Wat hij echter niet weet, is dat Pulcinella dat ook is. Hij dicteert hem een liefdesbrief die Pulcinella uiteraard helemaal anders 'interpreteert' en noteert, en wil haar zo snel mogelijk zien en met haar eten.

Pulcinella van zijn kant heeft een plan, hij komt met te gekke excuses af zodat hij zelf vermomd als Tarantelle met een masker op op de afspraak kan verschijnen. Dat ze net naar de tandarts is moeten gaan om 6 kiezen – 'Ik dacht dat een mens er maar vier heeft' aldus Pantalone – te laten trekken en meteen daarna ook naar de oogarts moest omdat er een appel in haar oog zat, een oogappel, klinkt het. Pulcinella zal dus de voeten vanonder haar lijf moeten lopen om tijdens het diner zowel Pulcinella te zijn als Tarantelle te spelen, te koken en op te dienen als Pulcinella terwijl hij als Tarantelle zich te goed zal doen aan al dat eten, borden en zelfs schalen schoon zal likken en stevig in de drank vliegt. Heerlijk is Koens mimiek dan terwijl hij de vingertoppen van één hand op zijn kruin legt. Commedia dell'arte zoals het hoort dus.

Spannend wordt het wanneer Pantalone doorheeft dat Pulcinella stiekem om middernacht zal trouwen met de vrouw die hijzelf bemint. Wanneer Pulcinella in bad is, kiest hij er dan ook voor om de kleren van zijn bediende te nemen en zich als hem te vermommen. Dat komt hem ook goed uit want de 100 arbeiders die hij net heeft ontslagen, zijn woedend, toiden zich in het geel (een verwijzing naar de gele hesjes is dat n.v.d.r.), hebben knuppels en toortsen bij en willen Pantalone een kopje kleiner maken. Waarom hij tot zo veel ontslagen is moeten overgaan, een beslissing die hem niet raakt? Omdat iedereen nu zijn broeken koopt bij zijn broer Zalando ... Als de 100 ex-werknemers van hem de in hem verklede Pulcinella straks misschien zullen uitschakelen, vangt ie meteen twee vliegen in een klap.

De verdienste van Van den Brandes tekst is onmiskenbaar dat ie actuele thema's integreert in de voorstelling zodat het ook de ouders scherp houdt. Pulcinella pleit

dus voor mededogen voor de gewone werknemer, hier de orkestleden ook wat in deze moeilijke culturele coronatijden een extra laag krijgt, en tegen koudweg het afdanken om winstmarges te halen. Verwijzen naar het Vlaamse lied doen de twee onder andere naar 'Ik wil zo graag de wereld zien' van Johan Verminnen en 'Mooi 't leven is mooi' van Will Tura. Voor de papa's en mama's is er de aangebrande humor zoals 'Ze heeft geen balkon', 'Ik val nu eenmaal op Italianen met een lange neus' en 'Post scrotum'. Verder bulkt de voorstelling waarvan de motor weliswaar qua tekst iets voorbij de helft helaas een aantal keer begint te sputteren, maar die toch ook voldoende afwisselt met schaduwspel, van de grappen met en in het Italiaans 'Oh Salamio', 'Berlusconi persona non grata' en taalhumor als 'Nu zit ik in de puree' dat in deze voorstelling 'Nu zit ik in de risotto' wordt.

Wat het helemaal leuk maakt, is dat het Antwerp Symphony Orchestra helemaal meegaat in deze geflipte voorstelling. Zo veinst Koen, heerlijk door herhaling als komisch stijfiguur te hanteren, dat ie timingproblemen ondervindt om zijn tekst te starten wanneer dirigent Michiel Delanghe nog niet heeft afgerond. Pieterjan Vranckx krijgt zelfs een speciale vermelding. De paukenist mag tevens de deurbel spelen door op twee buisklokken te slaan op het teken van de acteurs. Verder heeft hij voor zover wij ons herinneren dat instrument niet nodig. Om kort te gaan: we hebben ons dus danig geamuseerd met Pulcinella niet in het minst omdat muzikanten en acteurs zich ook lekker stonden uit te leven.

Â < Bert Hertogs >